

DÍL SEDMÝ

DENNÍ DOPROVÁZENÍ, PSYCHOLOGICKÁ A SPIRITUÁLNÍ POMOC

◆ Po nasazení injekčních léků zase přichází úleva. Není nutné zatěžovat slábnoucí zažívání a léky tak působí rychleji a spolehlivěji. Nejlepší na tom je, že ty injekce nemusí podávat jen sestřička při návštěvě. Hned na začátku panu Pavlovi sestra zavedla krátkou tenkou jehlu s hadičkou do podkoží na paži a do té hadičky je úplně snadné podávat připravené léky stříkačkou. Žádné hledání žíly, žádné opakované vpichy, nic nebolí. Je to tak jednoduché a hlavně – funguje to! Paní Jana se rychle naučila způsob, jak manželovi může jednotlivé léky v případě potíží podávat. Má je všechny natažené ve stříkačkách, popsané, opatřené i popisem hlavního účinku, aby se jí v tom lépe orientovalo. Ví, kdy a jak často může jednotlivé účinné léky aplikovat. Denně si to při návštěvě sestry proberou.

Sestřička přijíždí dopoledne, většinou kolem desáté. Ráno se totiž panu Pavlovi nejlíp spí, tak aby si mohl odpočinout. Vždycky předem zavolá, jaká byla noc a jestli není něco zvláštního potřeba. Změří tlak, saturaci kyslíku, zhodnotí s paní Janou, kolik léků bylo potřeba a jaký měly efekt. Zavolá lékaři a poreferuje mu, jak panu Pavlovi je, a pokud je to potřeba, domluví spolu změnu v léčbě. Jak pan Pavel slábně, pomáhá ho paní Janě na lůžku umýt, ošetřit, uložit do pohodlné polohy. Pak má vždycky čas i na popovídání o tom, co mají na srdci. Někdy povídají všichni tři, jindy si povídá s panem Pavlem sama a pak zase s paní Janou třeba v kuchyni u čaje naslouchá jejím starostem. Sestřiček se střídá jen pár a brzy se všechny stanou tak trochu členy rodiny. Je dobré mít někoho, komu můžu vylít srdce, svoje obavy i radosti, někoho, kdo má čas naslouchat a taky zkušenost v situacích, ve kterých člověk stojí poprvé. Je dobré mít se o koho opřít, mít komu kdykoliv zavolat, když si nevím rady. Je dobré mít někoho v zádech... Sestry také nabízejí odbornou pomoc psychoterapeutky, která s hospicem spolupracuje, ale jak je člověk zaměstnán tou praktickou péčí, tak na to nemá pomyšlení. A pan Pavel? Nějak se necítí na to, aby si s někým dalším povídal o své situaci. Je rád, že je doma. Paní psychoterapeutka by za ním sice přijela, ale on si rád o všem povídá se sestřičkami. Má k nim za těch pár týdnů blízko. Cítí, že s nimi může mluvit o všem, nejen o zdraví a nemoci, ale třeba i o umírání a smrti, o naději, o odpuštění, o přijetí své situace, o tom, jestli je něco potom... Ne, není věřící, ale když člověk ví, že tady už dlouho nebude, nějak se ty myšlenky vrací. Je skvělé mít někoho, kdo mě i v tom bere vážně a přitom mi nenutí žádné svoje koncepty...

◆ **PÉČE O PSYCHICKÉ A SPIRITUÁLNÍ POTŘEBY PACIENTA I PEČUJÍCÍCH** jsou přirozenou součástí hospicové péče. Hospic spolupracuje s psychoterapeutkou, která může přijet do rodiny. Nejčastěji je její služba využívána pečujícími po odchodu jejich milovaného člověka. Většina pozůstalých, kteří osobně doprovázeli umírajícího blízkého, truchlí nekomplikovaně a odbornou pomoc nepotřebuje. Pokud však pečující cítí potřebu odborné péče, dostávají ji, a to i po úmrtí pacienta, zdarma.

Spirituální potřeby má každý člověk, nejen věřící. Nejsou to jen potřeby náboženské, ale například hledání smyslu své situace, přijetí vlastního života i s jeho přešlapy, přijetí i poskytnutí odpuštění... Hospic spolupracuje s duchovními různých směrů a pokud si to pacient přeje, zprostředkuje setkání. Základní spirituální podporu však denně poskytují všichni členové hospicového týmu, nejen vyškolený pastorační pracovník.